

НЕБОЈША Д. ЈЕРИНИЋ*
ТОМО В. ОДАЛОВИЋ
Београдска пословна школа
Београд

УДК 316.624
Монографска студија
Примљен: 23.04.2017
Одобен: 14.05.2017
Страна: 467-475

ПРОБЛЕМ ДЕФИНИСАЊА ПОЈМА И УЗРОКА КОРУПЦИЈЕ

Сажетак: Толико пута данас понављан појам корупције остаје неисцрпна тема међународне заједнице, државних органа, јавности, невладиног сектора и појединаца у свакодневном животу. У оквиру овог рада, колико дозвољава обим рада и капацитет његових аутора, покушаћемо да изложимо проблем дефинисања појма а тиме и узрока корупције. Проблем корупције, посебно је заступљен у свим глобалним и локалним друштвеним сферама од 1990. године, када су бројне међународне организације почеле да се баве политичким и економским активностима корупције, под лидерством Организације уједињених нација и Светске банке. У овом раду, аутори ће покушати да дају преглед основних и најзаступљенијих дефиниција корупције, као и нека међународна нормативна решења те домаћи нормативни оквир.

Кључне речи: корупција, дефинисање, међународне конвенције, домаћи нормативни оквир, неморал, институције система

Увод

Толико пута данас понављан појам корупције остаје неисцрпна тема међународне заједнице, државних органа, јавности, невладиног сектора и појединаца у свакодневном животу. У оквиру овог рада, колико дозвољава обим рада и капацитет његових аутора, покушаћемо да изложимо проблем дефинисања корупције. Сагледавање било које појаве, пре свега, подразумева дефинисање и објашњење појмова којима се означавају одређене појаве, а онда и сагледавање узрока настанка појаве као предмета који се опсервира и елаборира.

Џон Џеј Чапман, амерички есејиста, је у одговору на питање да ли је Јулије Цезар био лопов, написао: „Чисто финансијско непоштење (историјских личности) је од врло мале важности у историји цивилизације.” Џ. Џ. Чапман је изгледа заборавио да је неморал од Вавилона, Старог Египта, преко Библијске приче о Јудиној издаји Христа и кроз безброј случајева „чистог финансијског

---

* nebojsa.jerinic@bbs.edu.rs

непоштења”, до дана данашњег, у мањој или већој мери карактерисао људско друштво. У ситуацијама када је неморал постајао претежни облик понашања у друштву, доводио је сва велика царства до пропасти а и цивилизацију доведе где данас јесте. Заиста, неисцрпан број случајева корупције кроз историју, као облика неморалног понашања, говори о томе да је ова појава не само међународни већ и цивилизацијски проблем. Зато за корупцију можемо рећи да је готово иманентна људском друштву а свакако постаје ендемска и системска у последњим данима који су предходили пропасти великих империја иако су успешно и вишевековно доминирале светом (сетимо се само Вавилонског царства; Содоме и Гоморе, последњих дана Египатског царства, Римског царства и Византије, распада Отоманског, Аустроугарског и Руског царства). Проблем корупције, посебно је заступљен у свим глобалним и локалним друштвеним сферама од 1990. године, када су бројне међународне организације почеле да се баве политичким и економским активностима корупције, под лидерством Организације уједињених нација и Светске банке. (Ћирић, Ј., Бејатовић, С., Ђорђевић, Ђ., Матић, М., Мрвић-Петровић, Н., Шкулић, М., Орловић, А., 2014:11). Већина активности на међународном нивоу биле су усмерене на доношење норми којима се одређује феномен корупције преко описа кривичних дела и понашања која се могу сматрати коруптивним, као и на усмеравање развоја кривичнопроцесних механизма у супротстављању корупцији (Ћирић et al. 2014:11). Пре него што се позабавимо међународним стандардима и актима који су донети у циљу борбе против корупције, као и домаћим правим оквиром, задржаћемо се кратко на самом социолошко- политичком аспекту проблема, како бисмо боље разумели *de lege lata*, у којој сфери односа и какав је правни одговор међународне и локалне друштвене заједнице на овај проблем данас, као и размотрили *de lege ferenda*, какви друштвени односи и правни оквир државе могу и требају да буду.

Теоријско одређивање појма корупције

Етимолошки гледано корен речи корупција долази из латинског језика *corruptio*. Термин *corruptio* Макијавели преузима од Полибија и он је означава као „квалитет кварења власти”. У Енглеској појам корупције у осамнаестом веку, поред кварења власти, идентификован је и са подмићивањем (Антонић, Д., Бабовић, Б., Беговић, Б., Васовић, М., Вацић, З., Вуковић, С., Кавран, Д., Ивошевић, З., Мијатовић, Б., Стојановић, Б., Хибер, Д., 2001:9) С тога Оксфордски речник дефинише корупцију као непоштено или преварно понашање од стране оних који су на утицајном положају, које, као понашање, уобичајено укључује и подмићивање.¹ Милан Вујаклија у свом речнику реч корупција објашњава помоћу речи: поквареност, кварност, изопаченост, па чак и разврат. Речник Матице српске мито означава као новац или неку другу врсту вреднос-

---

¹ *Oxford English reference dictionary, Oxford University Press, 2008: „Dishonest or fraudulent conduct by those in power; typically involving bribery.”*

не ствари као дар, награду којом се неко (ко је обично на власти, ко има утицај), придобија да би удовољио даваочевој жељи (најчешће на непоштен, незаконит начин).

Вито Танци (Vito Tanzi), у раду из 1998. године под називом „Корупција широм света - Узроци, последице, обим и решења”,² поставља питање из ког разлога тек с краја двадесетог века међународна заједница у великој мери покреће питање корупције, те даје одговор кроз седам ставки, од којих су неки: слободнији, отворенији, демоноплизовани медији после пада источног блока, затим крај хладног рата, крах концепта планског тржишта итд.³ Танци не спори да је корупција одувек постојала али се задржава на, рекло би се, идеолошком становишту сагледавања узрока одједном горућег питања. Ипак он дефинише корупцију, ван идеолошког становишта и то на следећи начин: „Корупција постоји уколико дође до намерног нарушавања принципа непристрасности при доношењу одлука у циљу присвајања неке погодности.” Непристрасност је заправо принцип деперсонализованог, професионалног и ефикасног државног апарата. С тога се у овој дефиницији јављају два елемента корупције: нарушавање непристрасности и присвајање погодности доношењем пристрасне одлуке.

Уколико економски резонујемо, корупција је изражена као одређени интерес који је један од аспеката основног интереса свих субјеката а то је максимизација личног благостања. Још је Адам Смит определио себични интерес као основни мотив ступања људи у економске односе. Иако се оваква тврдња може оспоравати са више становишта, за потребе рада узећемо је као условно тачну. Посебан облик максимизације благостања представља трагање за тзв. рентом (Антонић et al. 2001:13). Рента представља укупан приход који је већи од трошкова везаних за тај приход (Антонић et al. 2001:13). Цитирани аутори стоје на становишту да неки облици трагања за рентом, наравно, имајући у виду легитимност и легалност одређених понашања, представљају корупцију.

Transparency International дефинише корупцију као злоупотребу поверених овлашћења у циљу стицања личне користи.⁴ Елементи ове дефиниције су злоупотреба овлашћења и стицање личне користи. Према једној од најцитиранијих дефиниција у литератури је Клитгардова (Klitgaard 1998:75): корупција се појављује у условима где службено лице, које мора да штити општи интерес, има монопол у одлучивању, право дискреционог одлучивања, што му омогућава да монопол злоупотреби те лични интерес предодреди општем интересу а одговорност за такву одлуку је ниска.⁵ Европски парламент је прву дефиницију корупције формулисао 1995. године а она гласи: „Корупција је понашање појединца са овлашћењима у јавном или приватном сектору, које не врши дужности (у општем интересу), због финансијске или друге користи која

² Види: Tanzi, V., Corruption Around the World - Causes, Consequences, Scope, and Cures, IMF Staff Papers, Vol. 45, No. 4, International Monetary Fund, 1998.

³ Видети детаљније: Tanzi, V., Corruption Around the World - Causes, Consequences, Scope, and Cures, IMF Staff Papers, Vol. 45, No. 4, International Monetary Fund, 1998, стр. 559-594.

⁴ „The abuse of entrusted power for private gain.”

⁵ Corruption is likely to occur in conditions where an official has monopoly power and a degree of discretion over certain goods or services, and where the system of accountability is weak.

му је обећана или директно или индиректно понуђена, као контрауслуга за чињење или нечињење у смислу овлашћења”.⁶

Тобјас Дебијл (Tobias Debiel) и Андреа Гаврич (Andrea Gawrich) у свом раду⁷, заступају, између осталог, становиште које корупцију не види само као штетну појаву, већ као потенцијално стабилизујући фактор у институционално неизграђеним земљама у развоју и то тако што корупција, као начин функционисања, управо попуњава а тиме и премошћује вакум између друштвених захтева правних и физичких лица и институција, јер институције не функционишу. С тим што у том случају постоји опасност да корупција постане системска или ендемска уколико транзиција у којој се институције изграђују на новим основама, постане готово трајно, односно дугорочно стање одређене друштвене заједнице (као што је то, нажалост, у смислу трајања тзв. транзиције, случај са нашом земљом).

Симон Бон (Simone Bohn) у раду Правдавање коруптивне размене: рационални коруптори (Justifying corrupt exchanges: rational-choice corruptors.), анализира тзв. рационалне учеснике корупције, тј. грађане који под одређеним условима и са свог личног а не општег интереса, сматрају да је оправдано, односно легитимно корумпирати како би остварили своје захтеве према држави (Bohn 2012:160). Бон у свом раду полази од три фактора који, под тим условима и са тог аспекта, оправдавају корупцију.

Први фактор је претерана бирократизација и њена дехуманизација. Корупција је у том случају одговор појединаца и група, који чине друштво, на изазов претерано строгог и крутог јавног сектора. Ханингтон (Huntington) наводи да уколико одређену групу поставите у неповољни положај (у смислу претеране нормативне регулативе и нехуманог односа институција према њима), она тог тренутка постаје потенцијални извор корупције. Што се регулатива више усложњава, то је склоност ка корупцији већа. Карл Густав Јунг је, као врсни психоаналитичар и познавалац људске психе, лапидарно указивао да „што је строжа колективна норма то је већи и перфиднији индивидуални неморал„. Ханингтон даље додаје да је од друштва са крутом, централизованом и лицемерном бирократијом, горе једино друштво са крутом, централизованом и нелицемерном бирократијом. Други фактор оправдавања корупције јесте уверење о њеној присутности у јавном сектору чиме се она релативизује као очекивана, уобичајена а тиме и нормална појава, а тек трећи фактор је недостатак страха учесника корупције од могућег санкционисања коруптивног понашања.⁸ Кривичноправни аспект корупције се односи на трећи фактор и у том

---

⁶ *European Parliament, 'Resolution on Combating Corruption in Europe', (1995), A4-???0314/1995, OJ C 017/443, 22.1.1996. „The behaviour of persons with public or private responsibilities who fail to fulfil their duties because a financial or other advantage has been granted or directly or indirectly offered to them in return for actions or missions in the course of their duties ”*

⁷ Види детаљније: Debiel, T., Gawrich, A., (Dys) - Functionalities of Corruption Comparative Perspectives and Methodological Pluralism, Arbeitskreis „Demokratieforschung“ der Deutschen Vereinigung für Politische Wissenschaft, 6. Jahrgang • Sonderheft 2, 2012.

⁸ Детаљније види: Bohn, S., Justifying corrupt exchanges: rational-choice corruptors, Arbeitskreis Demokratieforschung“ der Deutschen Vereinigung für Politische Wissenschaft, 6. Jahrgang • Sonderheft 2, 2012.

смислу, покушаћемо да сагледамо неке дефиниције корупције и решења која су дата на међународном нивоу, у оквиру међународних аката.

Нормативно одређење појма корупције Конвенција Уједињених нација против корупције УНКАК (UNCAC)⁹ је конвенција Уједињених нација која се бави борбом против корупције. Конвенција обухвата пет области и то: превентивне мере, инкриминацију коруптивних кривичних дела, међународну сарадњу у борби против корупције, питање отклањања штетних последица насталим коруптивним деловањем и техничком и информативном разменом. Конвенција констатује да је борба против корупције свакако и међународни проблем те даље закључује да је међународна сарадња, по питању превенције и сузбијања корупције, неопходна.

Конвенција не даје дефиницију корупције, али у трећем поглављу садржи стандарде инкриминације одређених коруптивних дела. У члану 15. став 1., Конвенција дефинише активно подмићивање и то на следећи начин: обећање, понуда или давање јавном функционеру, посредно или непосредно, неоправдане користи, њему лично или неком другом лицу или ентитету, да тај функционер учини или се уздржи од чињења неке радње у вршењу службених дужности.¹⁰ Конвенција поред наведеног активног, обавезује државе чланице да инкриминишу и пасивно подмићивање државних и страних државних службеника и службеника међународних организација. Прописује се и обавеза инкриминисања проневере, противправног присвајања или другог преусмеравања имовине од стране државног службеника. Конвенција обавезује и разматрање инкриминације противзаконитог посредовања, злоупотребе положаја, незаконитог богаћења, подмићивања у приватном сектору, проневере у приватном сектору и прикривање. Кроз синтезу свих наведених коруптивних дела, чија је инкриминација обавезна, долазимо до појма корупције, који су аутори, у децидираном смислу, изоставили. Занимљиво је напоменути да УНКАК не инкриминише трговину утицајем.

Кривичноправна конвенција Савета Европе о корупцији

Кривичноправну конвенцију Савета Европе о корупцији донео је Савет Европе у Стразбуру 27.01.1999. године. Слично као и УНКАК Кривичноправна конвенција СЕ о корупцији обавезује земље потписнице да инкриминишу сва обухваћена коруптивна кривична дела. Дајући само посебне елементе бића сваког кривичног дела, Конвенција, као и она на нивоу Уједињених нација, не дефинише посебно појам корупције. Навешћемо сва коруптивна дела чију инкриминацију Конвенција прописује. Од 2. до 11. члана Конвенција препоручује инкриминисање пасивног и активног подмићивања и то: државних службеника, страних државних службеника, чланова државног тела

⁹ The United Nations Convention against Corruption, Adopted by the UN General Assembly: 31 October 2003, by resolution 58/4 Entry into force: 14 December 2005, in accordance with article 68(1)

¹⁰ Закон о ратификацији конвенције уједињених нација против корупције („Сл. лист СЦГ - Међународни уговори”, бр. 12/2005)

које има управна или правосудна овлашћења, у приватном сектору, службеника међународних организација, међународних парламентарних тела, судија и службеника међународних судова. За разлику од УНКАК конвенције, Конвенција СЕ инкриминише и трговину утицајем.

Протокол који је додатно усвојен 15.05.2003. обавезује државе потписнице да инкриминишу и: активно и пасивно подмићивање домаћих и страних арбитра и поротника.

Нормативна решења у Републици Србији

Дефинисање корупције у кривичноправном смислу код нас, заправо се своди на одређивање круга кривичних дела која постоје у законодавству Републике Србије, а одговарају међународним стандардима да би се могла сматрати коруптивним (Ћирић et al. 2014:37). Годишњи извештај Европске комисије за 2016. годину, потврђује да је институционални оквир за превенцију корупције у потпуности усклађен са међународним стандардима. Међутим Комисија износи одређене замерке у делу КЗ-а који се односи на положај одговорног лица у приватном сектору.¹¹ Неки аутори у појам корупције поред појединих службених кривичних дела (злоупотребе службеног положаја, примање мита, давање мита, противзаконито посредовање, превара у служби, послуга, несавестан рад у служби), сврставају и фалсификовање службене исправе и прање новца (Теофиловић и Јелачић 1995:70). Уже схватање појма корупције своди кривична дела на примање мита и давање мита (Алексић и Миловановић 1995:121). Важећи Кривични законик познаје следећа коруптивна кривична дела:

1. злоупотреба службеног положаја
2. кршење закона од стране судије, јавног тужиоца и његовог заменика
3. трговина утицајем
4. примање мита
5. давање мита
6. злоупотреба положаја одговорног лица
7. злоупотребе у вези са јавном набавком.

Ипак у Закону о агенцији за борбу против корупције¹², за разлику од Конвенција УНКАК и СЕ, конкретно се дефинише појам корупције већ у члану 2. и то на следећи начин: „Корупција је однос који се заснива злоупотребом службеног, односно друштвеног положаја или утицаја, у јавном или приватном сектору, у циљу стицања личне користи или користи за другога.” Ово је једина дефиниција корупције у позитивноправним актима Републике

---

¹¹ Европска комисија, Извештај о напретку 2016. који прати саопштење Комисије упућено Европском Парламенту, Савету, Европском економском и социјалном комитету и Комитету региона, стр. 70.

¹² Закон о агенцији за борбу против корупције („Сл. гласник РС”, бр. 97/2008, 53/2010, 66/2011 - одлука УС, 67/2013 - одлука УС, 112/2013 - аутентично тумачење и 8/2015 - одлука УС)

Србије. Видимо да је и она у складу са свим глобалним трендовима, ослањајући се на два главна елемента а то је злоупотреба овлашћења и стицање користи.

Закључак

Уколико поставимо дефиниције које корупцију одређују кроз ова два елемента злоупотребе овлашћења (пристрасности) и личне користи која се стиче коруптивном радњом, у оквиру који корупцију не сагледавају искључиво као пошаст савременог друштва, већ као одговор друштва на институционалну импотенцију, долазимо до трага одговора који начин правни систем има да се бори против ове дефинитивно негативне појаве. Постављамо питање да ли дефинисање корупције кроз два поменута елемента укључује у себе и сва понашања, која представљају коруптивне инкриминисане радње, а чији циљ није стицање користи, већ задовољење основних људских потреба? Који је критеријум разликовања користи и потребе? Ко су субјекти којима се приписује корист и да ли се задовољење потребе може сматрати својеврсном коришћу? Уколико су институције у тој мери онеспособљене и девастиране да одговоре захтевима друштва, у чију сврху су и основане, да ли се корупција треба сагледати као последица и подстицајно средство превазилажења такве неспособности или као узрок разорености институција који мултипликује ту разореност а тиме води даљој дезинтеграцији друштва? Чини се да је одговор двојак, односно да је корупција и узрок и последица (наравно у зависности од контекста и аспекта у којим посматрамо појаву корупције). Делује да је најконструктивније посматрати корупцију, у једном друштву, као показатеља могућности и остварености задовољења захтева за ефикаснијим нормативним решењима и институцијама које би биле способне да ефикасно одговоре друштвеним захтевима. Што је ниво корупције нижи, тај захтев је утаженији. У таквим случајевима добар кривичноправни оквир даје солидне резултате у превенцији и репресији, односно спречавању коруптивног понашања. Сходно човековој природи, несавршеност институција ће, у мањој или већој мери, увек постојати, што значи да се коруптивне радње никада неће свести на „нулти ниво”. У том смислу, у најмањој мери можемо такве демагошке пароле, које су се почетком 21 века чуле и на овим нашим просторима (у инсистирању на искорењивању корупције и тзв „нултој толеранцији, на корупцију), назвати претенциозним а у одређеном смислу и опасним. Наиме, у том контексту „искорењивања, борба против корупције лако може послужити као изговор за политичке и сваковрсне друштвене обрачуне. Криминолозима и стручњацима из кривично-правне области је јасно да и свођење корупције на друштвено прихватљиву меру, представља реалан, објективан и свакако, не мали циљ. Можда баш разлика између друштвених захтева за остварење потреба појединаца и група, са једне стране, те, са друге стране, институционалне немоћи да легитимне захтеве и потребе систем легално, ефикасно и адекватно одговори, утиче на ниво корупције у једном друштву. Чини се да је ово главни фактор и да у мери квалитета овог односа (оправданих друштвених захтева појединаца и потенцијала да институције система легално, ефикасно и адекватно одговоре

на њих) лежи и одговор у којој мери постоје предуслови за појаву корупције. Ту је и сфера у којој би, пре свега превентивно а потом и репресивно деловање релевантних државних органа и друштвених институција, ефикасно спречиле нарастање корупције преко мере друштвене прихватљивости. Падом источног блока, институције тих земаља, као и њихов однос према систему вредности, разбијени су и угрожени, а захтеви друштва су остајали неостварени. Корупција је у тим ситуацијама, вероватно представљала најефикасније средство остваривања тренутних, легитимних и легалних захтева појединаца и група на нелегалан начин (остављамо отворено питање, да ли је овај начин, у таквим околностима, и нелегитиман). Ово је наравно само један вид, тиме и узрок корупције, али ауторима се чини можда и најзначајнијим, посебно са аспекта тражења међународно-правних (универзалних) решења. Неспорно је да у сфери односа друштвене заједнице према систему вредности (свести и моралу) леже суштински узроци сваковрсне друштвене патологије, наравно, уколико је тај однос неадекватан. Ипак, за потребе овог рада фокусирали смо се на однос институција система према легитимним друштвеним потребама, интересима и захтевима. Овај однос је универзално егзистирајући у свим друштвима, од кад је људска заједница, од дивљаштва, преко варварства ушла у цивилизацију. Неспорно је да квалитет односа друштва и његових институција, директно утиче и на постојање, карактер, квантитет и малигнитет корупције као појаве. Појава корупције и њени узроци, показују да ли једно друштво цивилизацијски стагнира, развија се или регресира ка мрачној страни варварства или дивљаштва, у којима осим опстанка, није било диференцираног, артикулисаног и институционално заштићеног општег интереса. Управо издиференцираност и артикулисаност потреба једног друштва, на оне које се задовољавају на индивидуалном и на оне које се задовољавају на друштвеном нивоу (што се исказује као јавно добро и општи интерес) те, са друге стране, ваљан институционални задовољење и заштиту јавног интереса, представља одлику и предуслов да људску заједницу окарактеришемо као цивилизовано и хумано друштво, достојно човека. Корупција свакако, узрочно-последично, угрожава овакву легитимну тежњу и појединца и људске заједнице, како на индивидуалном, националном, тако и на глобалном нивоу.

Литература:

1. Bohn, S., Justifying corrupt exchanges: rational-choice corruptors, Arbeitskreis Demokratieforschung" der Deutschen Vereinigung für Politische Wissenschaft, 6. Jahrgang • Sonderheft 2, 2012.
2. Debiel, T., Gawrich, A., (Dys) - Functionalities of Corruption Comparative Perspectives and Methodological Pluralism, Arbeitskreis „Demokratieforschung" der Deutschen Vereinigung für Politische Wissenschaft, 6. Jahrgang • Sonderheft 2, 2012.
3. European Parliament, 'Resolution on Combating Corruption in Europe', (1995), A4-??0314/1995, OJ C 017/443, 22.1.1996.
4. Klitgaard, R., Controlling Corruption, University of California Press, 1988.
5. Oxford English reference dictionary, Oxford University Press, 2008.

6. Tanzi, V., Corruption Around the World - Causes, Consequences, Scope, and Cures, IMF Staff Papers, Vol. 45, No. 4, International Monetary Fund, 1998.
7. The United Nations Convention against Corruption, Adopted by the UN General Assembly: 31 October 2003, by resolution 58/4 Entry into force: 14 December 2005, in accordance with article 68(1)
8. Aleksić, Ž., Milovanović, Z., Leksikon kriminalistike, Beograd, 1995.
9. Antonić, D., Babović, B., Begović, B., Vasović, M., Vacić, Z., Vuković, S., Kavran, D., Ivošević, Z., Mijatović, B., Stojanović, B., Hiber, D., Korupcija u Srbiji, Centar za liberalno-demokratske studije, Beograd, 2001.
10. Zakon o agenciji za borbu protiv korupcije („Sl. glasnik RS”, br. 97/2008, 53/2010, 66/2011 - odluka US, 67/2013 - odluka US, 112/2013 - autentično tumačenje i 8/2015 - odluka US)
11. Zakon o ratifikaciji konvencije ujedinjenih nacija protiv korupcije („Sl. list SCG - Međunarodni ugovori”, br. 12/2005)
12. Teofilović N., Jelačić, M., Sprečavanje, otkrivanje i dokazivanje krivičnih dela korupcije i pranje novca, Policijska akademija, Beograd, 2006. str.70.
13. Ćirić, J., Bejatović, S., Đorđević, Đ., Matić, M., Mrvić-Petrović, N., Škulić, M., Orlović, A., Analiza rizika u istraživanju i procesuiranju korupcije, Savet Evrope, Kancelarija u Beogradu, 2014.

PROBLEM OF DEFINING CORRUPTION AND ITS CAUSES

Summary: As many times as word corruption is being repeated it keeps tracking attention of international community, public authorities, the public, NGOs and individuals in everyday life. In this article authors are trying to define corruption and its causes. The problem of corruption, especially is present in all global and local spheres of society since 1990, when many international organizations began to engage in political and economic activities of corruption, under the leadership of the United Nations and the World Bank. In this paper, the authors will try to give an overview of the basic and most common definition of corruption, as well as some international normative solutions and domestic legal framework.

Key words: corruption, defining, international conventions, domestic legal framework, system institutions